

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 16 lipca 2013 r.

Poz. 5047

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR IFIII.4131.20.2013 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 12 lipca 2013 r.

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. *o samorządzie gminnym* (Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) w związku z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (Dz. U. z 2003 r., Nr 80, poz. 717 z późn. zm.),

stwierdzam nieważność

uchwały Nr XXXI/727/2013 Rady Miejskiej Mikołowa z dnia 28 maja 2013 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Mikołowa, w całości.

Uzasadnienie

W dniu 28 maja 2013 r. Rada Miejska Mikołowa podjęła uchwałę w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Miasta Mikołowa.

Stosownie do przepisu art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (Dz. U. z 2003 r., Nr 80, poz. 717 z późn. zm. – zwanej dalej: u.p.z.p.) pismem znak: BGM-3.6721.945.2013.BO, Burmistrz Mikołowa przekazał organowi nadzoru dokumentację prac planistycznych odzwierciedlającą przebieg postępowania w sprawie uchwalenia miejscowego planu, która wpłynęła do tutejszego organu w dniu 13 czerwca 2013 r.

W dniu 9 lipca 2013 r. organ nadzoru wszczął postępowanie nadzorcze oraz poinformował Gminę o możliwości złożenia wyjaśnień.

Oceniając przedmiotową uchwałę tutejszy Organ związany był przepisem art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. *o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami* (Dz. U. Nr 130, poz. 871).

W trakcie prowadzonego postępowania nadzorczego, mającego na celu zbadanie legalności uchwały, organ nadzoru stwierdził, że została ona podjęta z naruszeniem zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w następującym zakresie.

1. Zgodnie z § 14 ust. 1, w związku z § 143 rozporządzenia z dnia 20 czerwca 2002 r.

w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 100, poz. 908) akt prawa miejscowego powinien zawierać przepisy o wejściu w życie uchwały. W myśl natomiast przepisów art. 4, w związku z art. 13 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 197, poz. 1172) akty normatywne, zawierające przepisy powszechnie obowiązujące, ogłaszane w dziennikach urzędowych wchodzi w życie po upływie czternastu dni od dnia ich ogłoszenia, chyba że dany akt normatywny określi terminy dłuższy. W omawianej sprawie, uchwalając przedmiotowy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, który na mocy powyższych przepisów podlega publikacji w dzienniku urzędowym, Rada Miejska Mikołowa związana była przepisem art. 4 ust. 2 ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, która weszła w życie 21 października 2010 r., a zgodnie z którym do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w stosunku do którego podjęto uchwałę o przystąpieniu do jego sporządzenia a postępowanie nie zostało zakończone do dnia wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. W miejscu tym należy wskazać, że Rada Miejska Mikołowa uchwałą Nr XXIV/425/2008 z dnia 26 sierpnia 2008 r. przystąpiła do sporządzenia badanej uchwały. Tym samym, w dacie uchwalenia uchwały Nr XXXI/727/2013 organ gminy zobowiązany był przestrzegać przepisów ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r., Nr 80, poz. 717 z późn. zm. – zwanej dalej: u.p.z.p.) w brzmieniu z przed 21 października 2010 r. Zgodnie zatem z obowiązującymi dla przedmiotowego planu przepisami art. 29 u.p.z.p. uchwała rady gminy w sprawie uchwalenia planu miejscowego obowiązuje od dnia wejścia w życie w niej określonego, jednak nie wcześniej niż po upływie 30 dni od dnia jej ogłoszenia w dzienniku urzędowym województwa.

W § 25 ust. 2 uchwały Nr XXXI/727/2013 w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Mikołowa, Rada Miejska Mikołowa określiła natomiast 14 dniowy termin wejścia w życie przedmiotowego planu od daty jego ogłoszenia w dzienniku urzędowym.

W myśl art. 85 i 86 ustawy o samorządzie gminnym wojewoda sprawuje nadzór nad działalnością gminną na podstawie kryterium zgodności z prawem. Zgodnie z art. 91 wskazanej ustawy uchwała gminy, która jest sprzeczna z prawem jest nieważna. O nieważności uchwały w całości lub w części orzeka organ nadzoru w drodze rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na konieczność taką wskazuje także art. 28 u.p.z.p., którego przepisy jednoznacznie wskazują, że naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały gminy w całości lub w części.

Zatem akt prawa miejscowego może być objęty stwierdzeniem nieważności w całości lub w części. O zakresie rozstrzygnięcia decyduje natomiast fakt, czy stwierdzone naruszenie prawa będzie miało wpływ na całą uchwałę, czy będzie dotyczyło jedynie pojedynczych przepisów niezgodnych z aktami prawa hierarchicznie wyższymi, które to jednak naruszenia nie będą rzutować na całą uchwałę.

W omawianej sprawie określając błędną datę wejścia w życie uchwały – 14 dni zamiast 30 dni, rada miejska dokonała rozstrzygnięcia rzutującego na legalność całej uchwały. Nie ma bowiem przeszkód prawnych, aby rada miejska postanowiła w przepisach końcowych uchwały o wydłużeniu terminu *vacatio legis*, przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie pozwalają jednak na skrócenie tegoż terminu. Zatem niewłaściwe określenie terminu wejścia w życie uchwały przekłada się bezpośrednio na ważność całego aktu, wobec czego organ nadzoru zobowiązany jest stwierdzić nieważność takiej uchwały w całości.

2. Badając przedmiotową uchwałę wraz z dokumentacją prac planistycznych, organ nadzoru zobowiązany był stwierdzić także naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, poprzez niezachowanie spójności granic obszaru objętego przedmiotowym planem, określonych w uchwale o przystąpieniu do sporządzenia przedmiotowego planu, z granicami określonymi w uchwale zatwierdzającej ten plan.

W ocenie organu nadzoru przedmiotowa uchwała narusza zatem przepisy art. 14 ust 1 i 2 u.p.z.p., w myśl których w celu ustalenia przeznaczenia terenów oraz określenia sposobów ich zagospodarowania i zabudowy, rada miejska podejmuje uchwałę o przystąpieniu do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Integralną częścią uchwały jest załącznik graficzny przedstawiający granice obszaru objętego projektem planu.

Z powołanych powyżej przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynika, iż miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego obejmuje określony obszar gminy wyznaczony granicami uchwały o przystąpieniu do jego sporządzenia. Oznacza to, że organ planistyczny, uchwalając

określony miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, nie ma kompetencji do ustalania przeznaczenia terenów znajdujących się poza obszarem objętym granicami tego planu, określonymi w uchwale intencyjnej. Nie jest dopuszczalne rozstrzygnięcie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego o przeznaczeniu gruntów, które nie znajdują się w granicach obszaru objętego ustaleniami tego planu. Do kompetencji organu wykonawczego gminy należy jedynie sporządzenie projektu planu dla terenów jednoznacznie określonych przez radę miejską w uchwale o przystąpieniu do sporządzenia planu miejscowego. Braki uchwały o przystąpieniu do sporządzenia projektu planu w tym zakresie nie dają kompetencji organowi wykonawczemu do zastępowania rady i wyznaczania wspomnianych granic.

Potwierdzeniem tej tezy jest wyrok z dnia 04 listopada 2008 r. sygn. Akt II SA/Bk 394/08 Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku: *"Organ planistyczny nie może w ramach ustaleń, wykroczyć poza granice opracowania planu wyznaczone uchwałą intencyjną. Obszar objęty miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego zawsze powinien pokrywać się z obszarem zakreślonym w uchwale o przystąpieniu do sporządzenia tego planu, podjętej w oparciu o art. 14 ust. 1-2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym"*.

Oznacza to, że organ wykonawczy - wójt, burmistrz, prezydent miasta, nie może zmienić granic opracowania w trakcie procedury planistycznej, bowiem decyzja o zmianie granic jest zarezerwowana, zgodnie z prawem, dla rady miejskiej i powinna być wyrażona w formie uchwały zmieniającej uchwałę o przystąpieniu do sporządzenia planu miejscowego. Ta z kolei powinna wyraźnie określać na czym wprowadzona zmiana polega i jaki jest dokładnie jej zakres, a czego rada miejska nie uczyniła.

3. Uchwalając miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego miasta Mikołowa rada miejska naruszyła § 7 pkt 1 rozporządzenia z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587 – zwanego dalej: rozporządzeniem), w myśl którego rysunek planu miejscowego powinien obligatoryjnie zawierać wyrys ze studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy z oznaczeniem granic obszaru objętego planem miejscowym. Na załączniku nr 1 do uchwały Nr XXXI/727/2013, stanowiącym rysunek planu co prawda zamieszczono wyrys ze studium miasta Mikołowa, przyjętego uchwałą Rady Miejskiej Mikołowa Nr XX/24/99 z dnia 19 grudnia 1999 r., jest on jednak zupełnie nieczytelny, co uniemożliwia weryfikację, czy przyjęte w planie miejscowym rozwiązania są zgodne z postanowieniami dokumentu kierunkowego, jakim jest studium. Także przedłożony organowi nadzoru rysunek planu, stanowiący załącznik nr 1 do uchwały Nr XXXI/727/2013, który sporządzony został co prawda w skali 1:1000, czyli zgodnie z art. 16 ust. 1 u.p.z.p., został jednak wydrukowany i dołączony do uchwały w bliżej nieokreślonej skali. Powyższe nie tylko uniemożliwia zbadanie spójności ustaleń planu ze studium, ale także zupełnie uniemożliwia odczytanie przeznaczeń terenów przewidzianych planem. Skala rysunku nie pozwala bowiem na odczytanie zarówno symboli terenów, jak również oznaczeń legendy. Powyższe powoduje zatem naruszenie przepisów § 8 ust. 1 rozporządzenia, zgodnie z którym rysunek planu miejscowego sporządza się w czytelnej technice graficznej zapewniającej możliwość wyłożenia go do publicznego wglądu, sporządzania jego kopii, a także ogłoszenia w dzienniku urzędowym województwa.

4. Poprzez ustalenia zawarte w § 14 ust. 6, § 15 ust. 6, § 16 ust. 6 uchwały, dotyczące zasad i warunków podziału nieruchomości, Rada Miejska Mikołowa naruszyła art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 – zwanej dalej: konstytucją), zgodnie z którym organy samorządu terytorialnego ustanawiają akty prawa miejscowego na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie. Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym dopuszcza do regulacji przez radę miejską w ramach planu miejscowego jedynie ustalenie warunków i zasad scalania i podziału nieruchomości. We wskazanych natomiast wyżej ustaleniach planu, oprócz ustawowo dopuszczonych do regulacji zasad scalania i podziału nieruchomości, dla poszczególnych terenów określono także zasady podziału nieruchomości. Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. *o gospodarce nieruchomościami* (Dz. U. Nr 115, poz. 741 – zwanej dalej u.g.n.), która określa kryteria dopuszczające podział nieruchomości zarówno w przypadku, gdy nieruchomości są objęte obowiązującym planem miejscowym, jak również gdy dla danego obszaru planu brak. Jako jedno z podstawowych kryteriów dopuszczających podział nieruchomości ustawa wskazuje na zgodność podziału z ustaleniami planu miejscowego, przy czym jako zgodność rozumieć należy możliwość realizacji jego postanowień tj. przeznaczenia terenu jak i warunków zagospodarowania. Natomiast ocena dopuszczalności podziału dokonywana jest przez właściwy organ (organ wykonawczy gminy) w postępowaniu administracyjnym. Tym samym rada gminy nie posiada kompetencji do tego, aby w formie uchwały, dopuszczać lub nie, podział nieruchomości na obszarze objętym planem. Wprowadzając zatem w przedmiotowej uchwale, w § 14 ust. 6, § 15 ust. 6, § 16 ust. 6, parametry wymagane art. 15 ust. 2 pkt 8 u.p.z.p. oraz § 4 pkt 8 rozporządzenia dla określenia warunków i zasad scalania i podziału nieruchomości, stosując je także w odniesieniu do podziału nieruchomości rada miejska wykroczyła poza upoważnienie ustawowe zawarte w art. 15 ust. 2 pkt 8 u.p.z.p. oraz wkroczyła w sferę uprawnień ustawowo zastrzeżonych dla organu wykonawczego gminy. Należy bowiem odróżnić instytucję podziału nieruchomości (art. 93 i następne zawarte w rozdziale 1 działy III u.g.n.) od instytucji scalenia i podziału nieruchomości (art. 101 i następne zawarte w rozdziale 2 działy III u.g.n.). Tym samym rada miejska nie posiada kompetencji do dowolnej interpretacji i rozszerzającego stanowienia norm kompetencyjnych.

5. W § 3 ust. 1 pkt 11 i pkt 18 uchwały wprowadzono definicje wysokości zabudowy oraz wskaźnika powierzchni biologicznie czynnej, które de facto stanowią modyfikację pojęć wysokości budynku i terenu biologicznie czynnego, zdefiniowanych w Rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. *w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki ich usytuowanie* (Dz. U. nr 75, poz. 690). Zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 9 lipca 2008 r. znak: II SA/Sz 379/08, żaden przepis prawa obowiązującego (rangi ustawy) nie dał takich kompetencji organom gminy, aby w ramach przepisów prawa miejscowego ustalały sobie dowolnie, a następnie stosowały własne przepisy definiujące, jak należy dokonywać pomiaru wysokości budynku, gdyż to wynika z powyżej powołanego przepisu rozporządzenia (źródła prawa powszechnie obowiązującego). Jest to jeden z podstawowych elementów konstytucyjnej zasady demokratycznego państwa prawnego, wynikającej z art. 2 Konstytucji RP.

Zauważyć przyjdzie bowiem, że powtarzanie lub modyfikowanie materii ustawowej w aktach prawa miejscowego jest niedopuszczalne. Uchwała organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego regulująca jeszcze raz to, co zostało zawarte w ustawie, istotnie narusza prawo i jest nieważna – wyrok NSA – II SA/Wr 1179/98. Trzeba bowiem brać pod uwagę fakt, że powtórzony lub zmodyfikowany przepis będzie interpretowany w kontekście regulacji zawartej w uchwale, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy.

6. W § 2 ust. 3 badanej uchwały wymieniono elementy rysunku planu, które w myśl przedmiotowej uchwały stanowią jego ustalenia. W punkcie 5 wskazanego przepisu zapisano, że do ustaleń tych zaliczyć należy linie elektroenergetyczne ze strefą techniczną. Jednocześnie w § 3 ust. 1 pkt 8 tekstu uchwały, zdefiniowano pojęcie strefy technicznej, jako obszaru otaczającego linie i urządzenia infrastruktury technicznej, wynikającego z przepisów odrębnych. W miejscu tym przyjdzie jednoznacznie wskazać, że żaden z obowiązujących przepisów prawa nie definiuje strefy technicznej od linii elektroenergetycznej, nie określa także warunków jej zagospodarowania. Odwoływanie się zatem przez prawodawcę miejscowego do bliżej nieokreślonych przepisów odrębnych, już samo w sobie stanowi naruszenie prawa. W myśl bowiem § 22, w związku z § 143 rozporządzenia z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 100, poz. 908), w akcie prawa miejscowego można zamieścić odesłanie do innej ustawy, jednakże pod warunkiem jednoznacznego wskazania aktu normatywnego, do którego następuje odesłanie, oraz określenia zakresu spraw, dla których odesłanie następuje. W przedmiotowej uchwale Rada Miejska Mikołowa nie tylko nie wskazała z jakich przepisów wynika ustalona strefa techniczna, ale także nie określiła jakie zasady zagospodarowania w niej obowiązują. Powyższe narusza zatem art. 4 ust. 1 u.p.z.p, zgodnie z którym ustalenia przeznaczenia terenów oraz określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy następuje w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. Ponadto w miejscu tym wskazać należy, że w § 5 ust. 3 uchwały ustalono, że: *„Dopuszcza się, na warunkach określonych przepisami odrębnymi, sytuowanie zabudowy w odległościach mniejszych niż oznaczone na rysunku planu strefy techniczne dla infrastruktury technicznej za zgodą właściciela infrastruktury technicznej.”* Powyższe rażąco narusza obowiązujący porządek prawny, bowiem uzależnia egzekwowanie ustaleń planu miejscowego, który stanowi akt prawa miejscowego, od decyzji administratora sieci.

7. Analizując zapisy § 5 ust. 2 uchwały Nr XXXI/727/2013, organ nadzory stwierdził przekroczenie przez Radę Miejską Mikołowa upoważnienia ustawowego, wyrażonego w art. 15 u.p.z.p. We wskazanym przepisie rada miejska uregulowała bowiem, kiedy wymagane jest przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko. W miejscu tym wskazać należy, że kwestia ta została szczegółowo unormowana w art. 59 ustawy z dnia 3 października 2008 r. *o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko* (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.). Nie jest zatem rolą prawodawcy miejscowego regulowanie kwestii które zostały już uregulowane przez akty prawa wyższego rzędu. Nie należy także w akcie prawa miejscowego powtarzać przepisów ustawy upoważniającej oraz przepisów innych aktów normatywnych, na co jednoznacznie wskazuje przepis § 118, w zw. z § 143 Zasad techniki prawodawczej.

8. W § 6 ust. 2 uchwały Rada Miejska Mikołowa, w zakresie zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury, ustaliła, że „wszystkie większe prace ziemne wykonywane w obrębie strefy „W”, tj. prace związane z realizacją sieci infrastruktury technicznej, wykopy pod duże obiekty mieszkalne i usługowe powinny mieć nadzór archeologiczny.” W myśl z art. 7 pkt 4 i art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz. 1568 – zwanej dalej: u.o.z.), jedną z form ochrony zabytków są ustalenia ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. W planie ustala się, w zależności od potrzeb, strefy ochrony konserwatorskiej obejmujące obszary, na których obowiązują określone ustaleniami planu ograniczenia, zakazy i nakazy, mające na celu ochronę znajdujących się na tym obszarze zabytków. Kompetencja ta ściśle koresponduje z art. 15 ust. 2 pkt 4 u.p.z.p., w myśl którego w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej. Wskazane upoważnienia określają kompetencję do określenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego szczególnych zasad, na jakich poszczególne zabytki, zależnie od indywidualnych uwarunkowań, mogą być chronione. Kompetencja ta nie oznacza jednak pełnej dowolności i musi być wykładana przez pryzmat obowiązującego prawa. W świetle art. 7 Konstytucji RP organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Oznacza to, iż każde działanie organu władzy, w tym także Rady Miejskiej Mikołowa, musi mieć oparcie w obowiązującym prawie. W ocenie organu nadzoru wskazane uregulowanie uchwały wykracza poza przyznaną radzie gminy kompetencję do określenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej. Upoważnienie nie obejmuje możliwości umieszczania w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego uregulowań kwestii związanych z koniecznością przeprowadzania badań archeologicznych, w dodatku dla wskazanych konkretnie inwestycji. Kwestia ta została bowiem uregulowana w art. 31 u.o.z. Wedle art. 31 ust. 1 a pkt 2 wskazanej ustawy, osoba fizyczna lub jednostka organizacyjna, która zamierza realizować roboty ziemne lub dokonać zmiany charakteru dotychczasowej działalności na terenie, na którym znajdują się zabytki archeologiczne, co doprowadzić może do przekształcenia lub zniszczenia zabytku archeologicznego, jest obowiązana, z zastrzeżeniem art. 82a ust. 1, pokryć koszty badań archeologicznych oraz ich dokumentacji, jeżeli przeprowadzenie tych badań jest niezbędne w celu ochrony tych zabytków. Zgodnie natomiast z art. 31 ust. 2 u.o.z. zakres i rodzaj niezbędnych badań archeologicznych, o których mowa w ust. 1a, ustala wojewódzki konserwator zabytków w drodze decyzji, wyłącznie w takim zakresie, w jakim roboty budowlane albo roboty ziemne lub zmiana charakteru dotychczasowej działalności na terenie, na którym znajdują się zabytki archeologiczne, zniszczą lub uszkodzą zabytek archeologiczny.

Z powyższego wynika zatem, że obowiązek przeprowadzenia prac archeologicznych istnieje tylko wtedy gdy występuje ryzyko przekształcenia lub zniszczenia zabytku archeologicznego i o ile przeprowadzenie badań jest niezbędne w celu ochrony zabytków, nie natomiast przy wskazanych w § 6 ust. 2 uchwały zamierzeniach inwestycyjnych. W konsekwencji należy wskazać, że wprowadzony przez radę zapis stanowi naruszenie zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Tak sformułowany obowiązek pozbawiony jest bowiem podstawy prawnej, a cały kwestionowany zapis uznać należy za niezgodną z prawem modyfikację postanowień ustawowych.

9. Jak wskazano już we wstępie niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego, badając przedmiotową uchwałę tutejszy Organ związany był przepisem art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. *o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami* (Dz. U. Nr 130, poz. 871). Oznacza to zatem, że uchwalając przedmiotowy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego miasta Mikołowa rada winna była określić wszystkie parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu wymagane obowiązującym stanem prawnym, określone w art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p oraz § 4 pkt 6 rozporządzenia, w szczególności: linię zabudowy, wielkość powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki lub terenu, w tym udział powierzchni biologicznie czynnej, a także gabaryty i wysokość projektowanej zabudowy oraz geometrię dachu. W przedmiotowej uchwale, w § 17 ust. 5, rada miejska dla terenu oznaczonego symbolem MWU 01, przeznaczonego pod zabudowę wielorodzinną, nie określiła wskaźnika powierzchni zabudowy. Na mocy wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego – II OSK 1922/10: „(...) *obowiązek zawarcia w planie zagadnień określonych w art. 15 ust. 2 nie jest bezwzględny w tym sensie, że musi on ulegać dostosowaniu do warunków faktycznych panujących na obszarze objętym planem. Plan miejscowy powinien więc zawierać obligatoryjnie takie ustalenia, o których mowa w art. 15 ust. 2, jeżeli w terenie powstają okoliczności faktyczne uzasadniające dokonanie takich ustaleń. Jeżeli jednak w planie przewiduje się zawarcie ustaleń wymienionych w art. 15 ust. 2 ustawy, to powinny one odpowiadać również szczegółowym wymogom określonym nie tylko w tym przepisie ale i w przepisach wykonawczego rozporządzenia (...) w sprawie wymaganego zakresu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.*” Należy zatem uznać, że rada miejska nie dopełniła obowiązku wynikającego z art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p., a także z § 4 pkt 6 rozporządzenia wykonawczego do ustawy.

10. W kontekście wyżej przywołanych przepisów, organ nadzoru zobowiązany jest także do stwierdzenia naruszenia art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. w zakresie nieokreślenia linii zabudowy, która stanowi obligatoryjne ustalenie planu miejscowego. Prawodawca miejscowy jest bowiem zobligowany do wyczerpania zakresu upoważnienia ustawowego poprzez uregulowanie wszystkich kwestii uznanych za ustawodawcę za istotne – art. 15 ust. 2 u.p.z.p. Uchybienie wymogom art. 15 ust. 2 pkt 6, rozumiane jako odstępianie od obowiązku określenia parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu, musi zatem skutkować stwierdzeniem nieważności uchwały w całości lub w części.

Mając na uwadze powyższe organ nadzoru stwierdza nieważność uchwały Nr XXXI/727/2013 Rady Miejskiej Mikołowa z dnia 28 maja 2013 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Mikołowa w całości.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni od jego doręczenia.

z up. WOJEWODY
ŚLĄSKIEGO
Dyrektor Wydziału
Infrastruktury

Igor Śmietański

Otrzymują:

- 1) Rada Miejska Mikołowa
- za zwrotnym potwierdzeniem odbioru,
- 2) A/a.